

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

En deilig Bise.

Mell. Traurige Esmand, kom! til dine Tanker.

1.

Det var i min Ungdom jeg ude mon svæbe
Paa Gaden spadserede og saa mig lidt om,
Der saa jeg en Pige, som Hjertet mon tage;
Jeg bad hende venlig at følge mig hjem.

Gun svarte vel rask,

Vi marcherte vel strax,

Vi var da tilfammen hver eneste Nat.

2.

Men da blev der Tid, og vi skulde reise,
Da blev der god Bind til at seile lidt om,
Da maatte vi alle fra Kjærest' bortreise
Med forrigfuldt Hjerte og angerfuldt Mod;

Men ak, min lille Ven!

Vi komme snart igjen,

Naar Skibet paa Soen kan vandre fort frem.

3.

Du var jo den Første jeg Haanden har givet,
Du er og skal blive den sidste af mig,
Saalænge som Herren forunde mig Livet,
Slet aldrig i Verden forlader jeg Dig,

Din Haand Du gav mig

Paa Gre og Liv,

At aldrig i Verden Du forlade skuld' mig.

4.

Da maatte jeg ud at probere min Lykke,
Paa Soen at seile fra Venner saa bold.
Vi anfred i Bergen alt udenfor Rheden,
Sik Skibet klareret og Seilene fast.

Strax friske vi sprang

I Baaden for sand;

Vi tænkte at bare velkomne iland.

V box 16: 474

5.

Da jeg kom paa Landet, da saa jeg en Pige
Paa Bryggen at stande, hun ene var der.
Jeg tænkte det var da min elskte Veninde,
Den jeg udaf Hjerte før havde saa kjær.

Jeg gik lidt længer frem,
Der fandt jeg min Ven;
Hun havde alt taget en Anden igjen.

6.

Med smilende Kinder jeg hilste paa hende,
Med skjægelige Fakter hun svarte igjen.
En Ring af min Finger jeg hende forærte,
Hun takked og sagde: her har du min Ven,

Gaa, reis du din Vej,
Dig agter jeg ei;
Jeg længe har ventet, nu siger jeg nei!

7.

Den første Gang jeg dine Dine fik skue,
Jeg dig udi Hjertet lod rodfæste dig.
Du lov'de med Munden du ei skulde svige,
Saalænge der rortes varm Blod udi dig;

Men nu tænker du ei
Paa hvad du før har lov't,
Derfor maa jeg reise med Sorrhøed bort.

8.

En Haandværkers Datter den Pige mon være,
En Strymand fra Holland det var hendes Ven,
Han ligger paa Rheden, er færdig at seile;
Gud ved om han kommer her mere igjen.

Under Havari han laa,
Et Barn hun mon saa;
Med Barnet paa Armen, saa maatte hun gaa.

9.

Naar Pigen jeg tænker, saa maa det mig ærge,
Fordi jeg mit Hjerte saa hastig gav bort;
Men nu maa jeg ud at probere min Lykke,
Jeg tænker ei mere at komme tilfort.

Jeg finder nok den,
Mig vil ikke igjen,
Naar Skibet paa Søen vil bære mig frem.

10.

So længer man lever, jo mere man prøver,
Det er her i Verden en morsommelig Tid.
Ja den Tid jeg tænkte de skuld' være mig bolde.
De vende mig Ryggen, og hvæsse hvert Sværd,

Ja ofte det sker,
At en Anden belev,
Det har jeg erfaret, saa ofte det sker.

11.

Ja Rigdom i Verden jeg aldrig begjærer,
Ei heller saa haver jeg arvet en Ret;
Men Himmelens Rigdom, den vil jeg begjære
Du Himmelens Herre du sender mig den.

Og det er den Del,
Som jeg beholde vil,
Saafremt som Gudfader han stikker mig til.

12.

Til Slutning jeg ønsker dig trolose Kvinde,
At, tænk nu hvor falsk du har været mod mig.
Nei aldrig saa haver du Ro i dit Hjerte,
Saavidt som Samvittighedstanker slaar dig.

Jeg reiser nu hen
Kommer aldrig mer igjen,
Jeg haaber paa Herren, thi han er min Ven.

13.

Ja nu vil jeg bede mine Venner saa mange,
At de ei skal sørge, naar jeg taer Afsted;
Men bed kun til Herren han med os vil følge;
Thi da er der Intet at sørge derfor.

Hvad enten det bliv'
Til Død eller Liv,
Naar Herren mig følger saa er han mig blid.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

0

14.

Ja nu maa jeg reise og nu er jeg færdig,
Nu kan jeg ei længer forhale den Tid,
Ja nu maa jeg reise til Land og til Stæder,
Som jeg nu aldrig har vær't eller set,
Og nu bør det mig,
Til at bove mit Liv
Eg sege min Lykke, om den er mig blid.

Tromsø. u. a.

Tilfjeds hos M. Urdal.

G. Agedsøhs Officin.